

I England er der gjort saare meget af de derværende trades-unions for at hjælpe de arbejdsløse; i Tiaaret 1894—1903 er der saaledes af de 100 vigtigste Foreninger med et samlet Medlemsantal af rundt 1 Million i Gennemsnit aarlig betalt til arbejdsløse c. 6 Millioner Kr. (i samme Tidsrum udbetalte disse Foreninger aarligt til Strejke og Lock-out mellem 4 og $4\frac{1}{2}$ Million Kr. aarlig).

I Tyskland er Aar for Aar samtidig med den rivende Udvikling af Fagforeningerne gaaet en stærk Forøgelse af de Beløb, der ere anvendte til Arbejdsløshedsunderstøttelse. I de 4 første Aar af dette Aarhundrede ydede de tyske (socialdemokratiske) Fagforeninger (med et gennemsnitligt Medlemsantal af op mod 1 Million) henholdsvis 1,6—2,0—1,7 og 2,0 Mill. Kr. til dette Formaal^{*)}, medens det ikke kan konstateres, hvormeget de Hirsch-Dunckerske Foreninger med godt 100,000 Medlemmer have betalt.^{**)} De kristelige Fagforeninger (200,000 Medlemmer) have ingen Arbejdsløshedskasser.

Hvad de øvrige europæiske Lande angaar, skal her blot nævnes, at denne Slags Understøttelse spiller meget liden Rolle i Østerrig og Frankrig, og endelig, at der i Norge (ifølge fornævnte Komitébetænkning) i Aarene 1901—04 er betalt mindst 29,000, 35,000, 49,000 og 60,000 Kr. aarlig til arbejdsløse af de norske faglige Kasser, der i disse Aar havde et Medlemsantal paa henholdsvis 5,800, 7,200, 8,000 og 8,800.

Med Hensyn til Danmark henvises til Statistiken (se Bilag II.), hvoraf fremgaar, at de danske Fagforeninger ere meget vidt fremskredne i deres Bestræbelser for at støtte deres arbejdsløse Medlemmer. Her skal dog fremhæves, at i de fire første Aar af dette Aarhundrede er der af Organisationerne tilsammen udbetalt over halvanden Million Kroner i Arbejdsløshedsunderstøttelse.

Naar man ikke kan tilraade, at der af det Offentlige ydes Tilskud til de bestaaende Fagforeningskasser, er dette begrundet i, at selv om Fagforeningerne staa aabne for alle politiske Partier, saa tilhører dog faktisk det langt overvejende Flertal af deres Medlemmer de forskellige Landes politiske Arbejderpartier (paa Fastlandet: Socialdemokratiet), og det Offentlige kunde ved at understøtte Foreningerne faa Skin af at favorisere et enkelt Parti. Hvor der, som i de romanske Lande, findes en Del katolske, evangelisk-kristelige og andre Fagforeninger ved Siden af Arbejderpartiets, spiller dette Forhold naturligvis en noget mindre Rolle end i Mellem- og Nordeuropa. Til Frygten for at støtte et bestemt Parti kommer derhos, at man ikke ønsker at tage direkte Parti i den staaende Kamp — Arbejder og Arbejdsgiver imellem — og man vilde kunne faa Udseende af at gøre dette ved at yde Hjælp til en enkelt Side af Fagforeningernes Virksomhed.

V.

Skal en Lov som den af Kommissionen udarbejdede træde ud i Livet, vil det være afgørende for den Betydning, den vil faa, om Forholdene i Danmark ere saaledes, at det tør antages, at Loven vil blive brugt uden at blive misbrugt, om det kan forventes, at den Del af Befolkningen, Loven direkte vedrører, vil være beredt til selv at bringe de Ofre, der betinge det Offentliges Hjælp, uden at der vil være Grund til at frygte, at Hjælpen kommer uberettigede til Gode eller tjener uvedkommende Interesser.

At de danske Arbejdere nære en levende Interesse for Forsikringen mod Arbejdsløshed, fremgaar allerede af de i Bilag II indeholdte statistiske Oplysninger om Fagforeningernes Bestemmelser med Hensyn

^{*)} Heraf i Rejseunderstøttelse noget over $\frac{1}{2}$ Million aarlig.

^{**)} I 1903 betaltes til arbejdsløse og strejkende c. 200,000 Kr.